
Po západu slunce

Linda Howington & Linda Winstead Jones

Sela stála v obchodě s potravinami a bezradně se rozhlížela kolem sebe. Neměla páru, co kromě polévky v konzervě a kvanta instantní kávy je potřeba pořídit, aby přežila dlouhou dobu bez přívodu elektřiny. O to víc ji znervózňovalo, že kromě ní nebyla v prodejně ani noha. Taková pohroma nešla ututlat dlouho, přestože zatím nedošlo k žádnému ohlášení. Sela očekávala, že jí brzy přijde esemeska nebo že informaci zaslechne v rádiovém vysílání, nebo dokonce začnou houkat městské sirény. Každopádně ať už se schyluje k čemukoliv – jestli se tedy k něčemu schyluje – většina lidí o tom zatím neměla nejmenší potuchy.

Vydala se k sekci s ovocem a zeleninou, přestože nemělo cenu kupovat nic netrvanlivého. Ale když prošla kolem banánů, vybrala si jeden celý trs. S děvčaty je spořádají během pár dní a, sakra, jestli má Jernigan pravdu, budou se muset se sladkým ovocem na nějaký čas rozloučit. A také by měla vzít pomeranče – potřebují dostatek vitamínu C.

Musí jít o planý poplach. Modlila se, aby to tak bylo a k ničemu zlému nedošlo. Když projížděla další uličkou, pomyslela si, že tohle nemá zapotřebí. Otočila se s nákupním vozíkem kolem své osy a zamířila zpátky k čerstvému ovoci, aby banány a pomeranče vrátila na místo. Nemohla tu vozík jen tak nechat, nechtěla nikomu přidělovat práci. Pak se jí však před očima zjevil Jerniganův ponurý obličej, načež se jí srdce divoce rozbušilo a ona se rozhodla v nákupu pokračovat. No co, tak bude mít doma roční zásobu kuřete v plechovce.

Bůhvíproč působil důvěryhodně. Ruku do ohně by za něj ale nedala, věřila mu tak na šedesát procent.

Co si má člověk koupit, když se na něj valí apokalypsa?

Čokoládu?

Dojela na konec uličky a ve vozíku stále neměla nic jiného než ty dva druhy ovoce. Vytáhla z kapsy mobil a vyhledala *nezbytnosti pro přežití*. Vyskočil na ni nespočet survivalistických stránek, a když klikla na první z nich, zobrazil se dlouhý seznam speciálních předmětů, které v samoobsluze v žádném případě nenajde. Druhá stránka byla daleko praktičtější.

Chlórový čistič, zápalky, voda, svíčky... Tak jo, to by šlo, tohle nebyly žádné výstřednosti. Některé položky spadaly výhradně pod kempové vybavení, které v potravinách nesežene, ale většina tipů přišla vhod. Mohla by se zastavit v prodejně s outdoorovým zbožím, jenže po cestě žádnou neměla, navíc... nakupovala přece jen tak pro jistotu.

Připrav se na nejhorší a doufej v nejlepší. V tomto případě – nedoufej v nic.

Hodila do vozíku několik rolí toaletního papíru a různé druhy zavařeného masa – lančmít, losos, kuřecí, hovězí. Čtyři velké sklenice arašídového másla by jim dlouho nevydržely, proto jich vzala rovnou šest. V rychlosti se zastavila v oddělení s dámskou hygienou a potom na hromadu přidala nejruznější zdravotnické potřeby – aspirin, dezinfekční gel, obvazy, vazelínu. Popadla cokoli, co se zdálo být užitečné. Stejně musela počkat, než jí Carol pošle lékařské recepty, proto jezdila uličkami sem a tam, a přihodila fixační náplast a obinadlo. Ještě jedno balení fixační náplasti, ještě jedno obinadlo. Nakonec měla ve vozíku od každého tři kusy.

Když byly léky na předpis konečně připravené k vyzvednutí, vozík měla naložený po okraj. Změřila si haldu nastřádané koupě a ztěžka vydechla. Byly to pouze věci, které používaly i za normálních okolností, takže neměla ze své nákupní horečky až takové výčitky. Alespoň malinko zvýšila šance na přežití. Vystačí jim zásoby několik měsíců? Ne. Byla na tom lépe než před hodinou? Rozhodně.

Podle internetových stránek si měla opatřit vodní filtrační systém, aby měla vždy k dispozici pitnou vodu, dále semínka, aby si příští léto mohla vypěstovat vlastní plodiny, a spoustu mraženého jídla. To se jí nepodařilo.

Jernigan byl jistě úspěšnější.

U pokladny platila kreditní kartou. Za nákup sice tolik neutratila, ale hoto-
vost si chtěla šetřit.

Budou jí bankovky vůbec k něčemu, až vypnou elektrinu? Možná. Dokud lidé v zelených papírkách uvidí nějakou hodnotu, bude je používat. Může s nimi obstarat věci, kterých budou mít nedostatek. Dále ji čekala návštěva banky. Z osobního i obchodního účtu vybrala značnou sumu, a pokud se nic nestane, za pár dní jí vloží nazpátek.

Připadala si jako splašená veverka. Lítala z místa na místo a vyřizovala jednu záležitost za druhou.

Krátce po obědě zcela vyčerpaná vyrazila na zpáteční cestu do krámku. Vtom ji přepadla další vlna pochybností. Pokud si z ní Jernigan udělal leg-raci... Sakra, možná se stal terčem vtípalů on sám... stejně bude pořádně vytočená. Možná mu pěkně od plic řekne, co si o něm myslí. I když to vůbec není její styl.

Jenže když k pohromě dojde, bude naštvaná tak jako tak. Odborníci, co mají podobné věci na starost, o bližícím se problému určitě vědí dlouho dopředu, ale přesto neučinili žádná preventivní opatření. Ano, bude vytočená doběla, ale zároveň vděčná, že dostala šanci se alespoň trochu připravit. Jinak by na tom byla stejně bídne jako všichni ostatní. Když vjížděla do údolí, zadívala se nahoru k hoře Cove Mountain a špitla: „Díky... Nejspíš.“

Při pohledu na obrovskou hromadu zboží Carol protočila oči, ale přiložila ruku k dílu a začala věci rovnat na stůl. „Myslíš, že máš dostatek lančmítu?“ utahovala si z neteře, když z obdélníkových plechovek skládala šikmou věž.

„Já ti to připomenu, až k bouři opravdu dojde a ty nebudeš mít co jíst. Kromě toho jsem nakoupila potraviny, které u nás můžeme vždycky prodat.“ Obě věděly, že když dojde k pohromě, majetek si navzájem rozdělí, protože takhle se to v rodině dělá. Pokud Sela měla lančmít, měla ho i Carol.

Zásoby roztrídily, přidaly k nim vybrané položky z regálů a Carol všechno odnesla do auta a odvezla domů. Zákazníci se courali jeden za druhým, nikdo z nich však nevypal ustaraně, ani se nezmínil o hrozícím kolapsu. Když se Carol vrátila, odešla do kanceláře a pustila si televizi. Sela zatím zabíjela čas uklízením a rovnáním zboží. Staromódní hodiny ve tvaru kočky, které Sela odmítla vyhodit, protože se jí líbil houpající se ocas, právě odbily jednu odpoledne. Ať už byl vydáním výstrahy pověřen kdokoliv, už by to určitě udělal.

Pochybnosti rostly s každou vteřinou a Sela si začala připadat jako naivní hlupák. Touhle dobou by o tom už věděl celý svět. Astronomové by o tom

věděli, stejně tak i členové úřadu pro oceán a atmosféru, a jistě by se s informací podělili na svých webových stránkách. V tom případě by Twitter a ostatní sociální sítě pomalu kolabovaly pod náporom příspěvků... Kdyby tedy bylo o čem informovat. Kdyby, kdyby, kdyby! Možná by si měla projít aktuality a zkontrolovat, zda –

V ten okamžik byl krátek liduprázdný, a zrovna když se natahovala pro mobil, vydal pronikavý zvuk – alarm ohlašující příchod silné bouřky. Polekaně vyskočila a automaticky vyhlédla z výlohy, stejně jako když ji o nebezpečí prvně informoval Jernigan. Nebe však stále bylo bez mráčku.

Napadaly ji různé možnosti. Třeba aplikace upozorňovala na ztracené dítě v okolí, nebo šlo jen o každoměsíční zkoušku. Mohlo jít o cokoliv, jenže ona věděla s jistotou, co alarm spustilo. Z kanceláře, kde Carol sledovala televizi, se ozval stejně protivný zvuk, a jí se hrůzou naježily chlupy.

Konečně mobil vytáhla ze stolu a bylo to tam. Upozornění, kterému ani jedna nevěřily, ale zároveň ho s hrůzou očekávaly. Sela tušila, že Carol právě čte to samé: **POZOR. PŘEDPOVĚĎ GEOMAGNETICKÉ BOUŘE K-INDEX 9 ZÍTRA V 15 HODIN. PŘIPRAVTE SE NA DLOUHODOBÝ VÝPADEK ELEKTŘINY A KOMUNIKACE.**

A pak přišla další zpráva: **TOTO NENÍ ZKOUŠKA. OPAKUJI, TOTO NENÍ ZKOUŠKA.**

Carol přišla do prodejny, v dlani svírala mobil, oči vyvalené. „Sakra,“ zašeptala.

Sela měla najednou sucho v puse, nemohla polknout. Opřela se o pokladnu. „To teda jo.“

„Beru zpátky, co jsem řekla o tom lančmítu.“

Dvacet čtyři hodin. Na přípravu měli necelých dvacet čtyři hodin. To znamená, že Jernigan trefil i správné načasování. Proboha. Co asi tak mohli za den stihnout, aby přečkali *dlouhodobý výpadek elektřiny*? Na něco takového potřebovali měsíce.

„Ještěže jsi toho Jernigana poslechla,“ připustila Carol. Oči jí těkaly ze strany na stranu, ve tváři bílá jak stěna. „Krucinál. Ale – pořád se můžou mýlit, nebo ne? Jako když předpovídali tu velkou vichřici nebo ledovou bouři, ke kterým nikdy nedošlo. Třeba budeme mít štěstí a kulka se nám vyhne, takhle to přece rosničky v televizi vždycky říkají, nebo ne?“

„Pochybuju, že geomagnetická bouře vykazuje stejné známky jako pozemské počasí, které se v jednom kuse mění.“ Přála si, aby teta měla pravdu,

ale svůj ani Carolin a Olivii život by na to nesázela. Sevřel se jí žaludek. Byla ve stresu, zaplavil ji adrenalin a primitivní instinkt přežití převzal kontrolu. Díkybohu, že se nenechala zlomit pochybnostmi a vyrazila do banky a do obchodu, než se všude nahnou davy lidí. „Přemýšlej! Co ještě potřebujeme zařídit?“

Carol nechápala. „Myslela jsem, že už jsme připravené.“

„Jsme jen o krok před ostatními. Máme jídlo. Ale na zimu potřebujeme dřevo, abychom měly čím topit, a také olej do lamp! Chtěla jsem ho vzít, ale úplně jsem na něj zapomněla. Sehnala jsem nějaké svíčky a baterie. Pokud situace potrvá déle než rok –“

„Rok?!“ vyjekla Carol. „Nemyslíš si, že – to přece není možné, nebo snad jo?“

„Já nevím. Podle mě situaci nemůže nikdo dopředu odhadnout.“ Možná až na Bena Jernigana, který měl ze všech lidí, které znala, zaručeně nejlepší přehled. „Říkal, že máme počítat s měsíci, možná dokonce rokem.“ Nebylo třeba specifikovat, o kom mluví.

Carol se zhluboka nadechla, v hlavě si přehrávala všechny možné scénáře. „Potom budeme potřebovat náboje. A whisky.“

„Náboje?“ Sela na tetu vytřeštila oči, ale nikterak ji nezpochybňovala. Představa, že se neobejdou bez munice, ji děsila. Moderní společnost byla závislá na elektřině. Když měl člověk hlad, jednoduše zašel do samošky a vybral si, na co měl chuť. Jenže nyní budou nuceni naučit se zvykům svých předků a večeri si sami ulovit. Sela o téhle disciplíně nic nevěděla, a jen když na to pomyslela, udělalo se jí špatně od žaludku. Obě ženy vlastnily malorážkovou pušku – Sela bydlela sama a Carol měla na starosti vnučku. Sela ze zbraně však vystřelila jen párkrát a věděla s určitostí, že by v životě žádné zvíře ulovit nedokázala.

Točila se jí hlava a v uších jí zvonilo. Uvědomila si, že odpovědnost za Carol a Olivii padá na ni, a žilami jí projel další příval adrenalinu. Kruci. Až se jim situace vymkne z rukou, budou na ni obě spoléhat. Carol měla přes šedesát let, a přestože se těšila dobrému zdraví, nebyla ani zdaleka v tak dobré kondici jako kdysi. Olivia před několika měsíci oslavila patnácté narozeniny a to samo o sobě stačilo.

Sela se rozhlédla po regálech, prohlédla si vystavené zboží a k tomu se snažila vybavit si, co je schované ve skladu. Na to konto si v duchu vytvářela soupis. Zkusila vypočítat, co budou potřebovat a v jakém množství. Ať

si však hlavu lámala sebevíc, nedokázala si představit, co všechno způsobí rok bez elektřiny, ani jak by se k něčemu podobnému měla postavit.

Aktuálně ji trápilo dilema, zda nechat obchod otevřený a pustit sousedy, ať si nakoupí potřebné zásoby, nebo zavřít a dát přednost rodině. Nabídka zboží byla omezená a představovala pouze základní potraviny, plus nějaké sladkosti. Ani nemrkne a regály budou prázdné. A zbude jí jenom to, co si dopoledne stačila odložit.

Bez dlouhého přemýšlení se rozhodla, že se musí soustředit na své nejbližší – ať si o ní lidé myslí, co chtějí. Rodina stojí vždy na první místě.

Potřebovala si sestavit plán. Jakýkoliv plán bude lepší než žádný.

Schovala mobil do zadní kapsy kalhot a obešla pokladnu. „Olivia tu bude každou chvíli,“ obrátila se ke Carol. Když školačka přijela ze školy, obvykle se poflakovala po obchodě, nabídla si limonádu a k tomu sladkou tyčinku nebo brambůrky. V případě, že měly štěstí, pochlubila se jim, jak se jí ve škole dařilo. Než vyrazila domů, strávila většinu odpoledne v kanceláři a vyměňovala si s kamarádkami zprávy. „Chci, abyste do auta naložily, co unesete, a jely domů. Až tam dorazíte, nasyp prosím do chladicího boxu všechny led a zapni výrobník ledu, ať začne dělat další.“

„Na co led?“

„Abychom rychle se kazící potraviny udržely co nejdéle čerstvé.“ Nějaké množství se rozteče, ale čím více ledových kostek do chladicího boxu přidají, tím lépe.

„Máš přece generátor.“

„Ten využijeme lépe, až teploty klesnou pod nulu.“ Sela měla přenosný generátor, dostatečně silný na to, aby během zimy vyhřál malou místnost. Bohužel však nebyl schopný vytopit celý dům. A bez paliva nebude generátor fungovat vůbec. Ať se na situaci dívala z jakéhokoliv úhlu, obávala se, že nemají dostatek ničeho.

Carol se na pár minut odmlčela a bez hnutí zírala do dálky. Stejně jako předtím neteří se jí před očima odvíjely všechny děsivé možnosti.

Výlohou sledovaly auto ženoucí se po hlavní silnici, zbyla z něj jen šmouha mířící z města. Doteď tady vládl klid. Za celý den projela jen hrstka aut a žádné z nich nepřekročilo povolenou rychlost. Vystrašil řidiče vyhlášený nouzový stav? Mezi lidmi se to už určitě rozkřiklo. Jistě o tom informovala televize i celostátní meteorologická služba a stejně tak rádio, pokud jej v dnešní době ještě někdo poslouchal.

Samozřejmě. V prostředí Velkých kouřových hor se to turisty jen hemžilo a každý z nich chtěl odjet domů. Pronajatá chatka jim neposkytovala bezpečné útočiště na déle než pár dní.

A pokud na ně doma čekali příbuzní, chtěli být s nimi. Rodina je zkrátka rodina.

SUV s rodiči na předních sedadlech a dvěma dětmi vzadu se vřítilo na parkoviště, načež auto se skřípěním zastavilo u jedné z čerpacích pump. Řidič vyskočil ven, přiložil k terminálu platební kartu a v rychlosti natankoval benzín za deset dolarů. Potom znovu nasedl do auta a rodina odjela.

„Odpoj ty stojany,“ poradila jí Carol, ale Sela ji předběhla.

Sebrala několik sáčků, vyšla ven k čerpadlům a zakryla jimi tankovací pistole, což byl univerzální signál, že pohonné látky momentálně nejsou k mání. Už tak měla benzínu pomálu, a pokud si nedá pozor, rychle o něj přijde. Jakmile přestane fungovat elektřina, bude muset palivo z nádrže pumpovat ručně. Nebude to snadné, ale zvládne to.

Připomněla si, že musí v první řadě zaopatřit tetu a sestřenicu, o to šlo především. Na přátelích a sousedech jí samozřejmě také zaleželo, na suchu by je nenechala. Zhruba polovina generátorů v údolí jela na benzín. Existovaly generátory poháněné propanem, ale nevěděla o nikom, kdo by takový vlastnil. Dokud má možnost, musí na internetu vyhledat, jak benzín z nádrže dostat.

Jernigan by věděl.

Tuto myšlenku pustila hned z hlavy. I kdyby snad byl ochotný, chtěla si informaci zjistit sama. Nejraději se totiž spoléhala jen sama na sebe. Tuto lekci jí uštědřil bývalý manžel, když od ní odešel. Naučila se být soběstačná, na nikoho se nespolehala, a tím pádem jí nikdo nemohl zklamat. Dařilo se jí dobře.

O patnáct minut později zastavil před krámkem autobus, a než cestující stihli vystoupit, utvořila se za autobusem kolona aut. Jeden z řidičů chtěl zastavené vozidlo předjet, vybočil do protisměru, ale nakonec si to rozmyslel a vrátil se na původní místo. Dveře autobusu se otevřely a Olivia po schůdcích vytančila ven. Patnáctiletá dívka, vysoká a hubená s vlnitými světle hnědými vlasy, které zdědila po zesnulém otci. Krásná, jak jen mladá dívka může být. Je smyslem Carolina života a velmi důležitou součástí Selina.

Olivia vletěla do krámků s očima navrch hlavy. „Slyšely jste o tom? Všichni učitelé z toho dostali amok. Teda někteří z nich.“ Její mobil ohlásil

příchozí zprávu a ona k němu sklopila oči. „Jak se to jmenuje? Koronal... něco takového.“ Usmála se na displej a svižnými pohyby palců na zprávu odepsala.

„Výron koronální hmoty,“ vysvětlila Sela.

„Pan Hendricks říkal, že je to solární bouře.“ Přešla k lednici a vytáhla plechovku Dr. Peppera. Pak se rozhlédla po obchodě a prostřední uličkou se vrátila k pokladně. „Hele! Kde jsou všechny brambůrky?“

„Uklizené,“ odsekla Sela s pohledem na silnici. Doprava tou dobou viditelně zhoustla. Většina aut dodržovala předepsanou rychlost, ale některá z nich uháněla jako o závod. Učinila rychlé rozhodnutí – sebrala klíče z háčku, došla ke dveřím, zamkla a cedulku s nápisem *Otevřeno* otočila na druhou stranu. Proč by měla ztrácet čas tady a nechat Carol, aby se o všechno starala sama? To nedávalo smysl. Musela zprovoznit vlastní výrobník ledu a naplnit zmrzlými kostkami další chladič box.

„Proč zavíráš tak brzy?“ divila se Olivia. „Jsi nemocná?“

„Máme méně než dvacet čtyři hodin, abychom se na CME připravily.“

Olivia byla zmatená. „Jak připravily?“

Carol se do konverzace rázně vložila. „Může se stát, že budeme měsíce bez elektřiny. Musíme přijít na způsob, jak si uvařit jídlo a jak si zatopit, v případě, že se situaci nepodaří do zimy vyřešit.“

Olivia se ani nehnula, jen vykulila oči a snažila se vstřebat nemyslitelné. „To myslíš vážně? Měsíce? Budou fungovat mobily?“

„Pochybuju,“ zklamala ji Carol. „S jistotu nevíme nic. Zítra odpoledne budeme moudřejší. Musíme se připravit na všechny eventuality. Mimo chodem brambůrky jsem už odvezla domů, ale nedělej si iluze. Sáčky zůstanou zavřené, dokud nespořádáme všechny čerstvé a zmrazené potraviny. Zbyla mi jedna kapusta, kterou musím zpracovat, než se zkazí, a několik rajčat. Nemůžeme si dovolit cokoli vyhazovat. V tuto chvíli rozhodně ne.“

„Třeba se mýlí,“ ozvala se Olivia s nadějí v hlase. „Může jít o planý poplach, no ne? Ten výron bůhvíčeho...“

„CME,“ opravila ji Sela. „Říkejme tomu prostě CME.“

„Jo, tohle,“ přikývla Olivia. „Možná si to špatně spočítali.“

„Možná,“ přikývla Sela a pustila tetu s náctiletou dívkou zadními dveřmi ven. Všechny tři byly obtěžkány taškami, které Sela s Carol odpoledne naplnily zbožím. „Ale spíš ne.“

Olivia si několik tašek hodila přes rameno a bez přestání zírala do mobilu. Jako by k té zatracené věci byla přilepená. Copak jí pořád ještě nedošlo, v jak vážné situaci se ocitly?

„Než na nás CME udeří, měly bychom odpojit veškeré přístroje,“ četla Olivia z displeje. „To tvrdí nějaký chlápek z NASA. Jinak se zničí vlivem proudového nárazu, nebo co.“

Dívka na mobilu hledala užitečné informace. Sela si s úlevou oddechla a poručila si, aby si na ní nahromaděnou úzkost nevybíjela. Musela se hodit do klidu, Carol s Olivíí ji potřebovaly.

Budou v pořádku. Jinou možnost si nepřipouštěla.

Přeložila Nikola Polzerová